

Yol Romani

(IX hissə)

Görən heç nəyi unutmadım ki? Foyedə çemodanlarıma, çantalarıma bir də baxıram. Sayın millət vəkili resepsiondakı işləmləri həll eləsin, sonra daşıyaq maşına əşyalarımızı. Əşya deyəndə ki, bu, ənənəvi səfər deyildi və həmişə olduğu kimi mən də dükanları gəzib hədiyyə-filan da almamışdım. Əksinə, gələndə özümüzə gətirdiyimiz qiymətli kitab yükündən azad olmuşuq. Kitab... Vurğuna da kitabımı verməyi unutmayım, bilərəm ki, yazılarımı oxuyur.

(Ardı 8-9-cu səhifələrdə)

Sözə nə şəkildəsə aidiyyəti olan insanları xarakterizə edəndə müraciət etdiyin ilkin mənbə yenə söz olur. Yazdıqlarında özünü nə dərəcədə gizlədə bilir insan? Ya da yetərinəcə tanıda bilirmi? Məncə, nə qədər gizlətməyə çalışsan da arada nəsə sivişib əlindən qaçaçaq və sən sonra hamıdan gizlətdiyin bu nəsnəni yerinə qoya bilməyəcəksən. Deyək ki, bir dostuna həsr olunmuş yazı yazırsan. Yaxından tanıdığını zənn etdiyin bir dostunun... Baxırsan klaviatura-ya, baxırsan monitora... sözlər qaçıb. Nə deyəcəyini unudursan... “Yol romanı” Vurğun Əyyuba həsr olunub və 2012-ci ildə kitab şəkildə dərc olunub. Yenidən təqdim etmək istədik sizlərə...

(**əvvəli 1-ci səhifədə**)

Bu bankomat kartı zəhrimar... Sayın millət vəkili cibindəki xırda-para pulları ödəyir resepsionda. Zətən Qonaq evində qiymətlər ucuzdu. Bunu öüşdürmək olar, bəs yolda nə edəcəyik?

- Gedəkmi? - deyirlər. Getməyib nə edəsiyəm; bununçün dayanmışam da bayaqdan burda.

- Vurğun bəy, kitabım... - deyirəm. Açır, avtoqrafda nə yazdıqlarıma baxır. Razi qalır deyəsən, amma sual var gözdəndə.

- Mən kirilnən yazıram...

Sual ironiyaya dönür deyəsən.

- Latına keçə bilmirəm - deyirəm üzr-xahlıqla, elə bil günahım-zadım var, amma mərhəmətdən dillənmirəm. Bilirəm, gedişimizə tədirgindi. Bu üç-dörd gündə belə öyrəşib, yenə tək qalacaq. Amma Bakıya dönüşünə də az var, yola verər günləri... “Bizi başından ələmək istəyir” deməklə günahını almışam adamın. Qonaq evindən universitetə qədər yolu vidalaşmaqla yola veririk. Qarşılıqlı iltifatlar-filan. İltifatlar öz yerində - amma mənə indiyə qədər maraqlıdı ki, Şəhri-Qars deyilən mistik şəhərdə mü-rəkkeb xarakterli, ziddiyyətli, özündən razı, fərqli düşüncəli üç insanın bir arada dil tapması, ünsiyyət qura bilməsi, günlərini maraqlı, dolu-dolu, unudulmaz edə bilməsi əslində nə idi? Deməli, insanlar istəsələr həmişə bir-birinin ürəyinə Yol tapa bilərlər, körpü sala bilərlər. İstəsələr...

Romanın qəhrəmanı qalır burda. Maşından enir, biz hərəkət edirik. Dönüb arxaya baxıram. V.Ə. universitetin həyətində gözdən çıxir. Biz də kampusun ərazisindən içib, geəcəqondu məhəllələri ötüb keçirik, yol alırıq Gürcüstan sərhədinə. Bunun üçün Ərdahan yolu ilə gətməliyik. Çıldıra gedəndə bu yolun bir qismini getmişdik zətən, mənzərəli, möhtəşəm görünüşlü bir yerdı.

Hər iki tərəfdən sıra dağlar düzülüb, gözün gücü çatmır genişliyi proyeksiya eləməyə. Genişliyə baxa-baxa həm də düşüünürəm ki, İlahi, bu genişliyi bizə verdin də, düşüncəmizi nədən belə dar yapdın?..

Ərdahan yaylası... Yamyaşıl, yaşıl...

- Dayan, xoşum gəldi burdan -deyirəm.

Yaşından utanmayasan, sərələnəsən var yamacda, unudasan nə varsa... Gözünə doldurasan bu gözəlliyi... Yaş o yaş deyil ki... Heyif ki, deyil... Qəlbinin yaddaşında ancaq bunlar qala... Bu dağa niyə Qısır deyirlər ki? Səbəbi nədir? Nəyinə lazımdı, Qumral gözlüm? Edə bilirsen vəsf e!e! Şeir yazmağa da cəhd elədin - bax, gör bəlkə dağdan da yaza bildin?... Yooox, etmə-ələmə... Öz yolunla get, qız...

Sərhədə çətana qədər Vurğun bir neçə dəfə zəng edir və məşinimizin nə vəziyyətdə olmağı ilə maraqlanır. Yaxşıdı, məşin bizi məhcub durumda qoymur.

Deyəsən, yolumuzun üstündəki sonuncu yaşayış məntəqəsini də ötdük axı. Bu da Posof - bu nə addı belə? Eee, varma da bu adlara, bax, sərhəd-keçid nöqtəsində yazılana? “Türk gözü” - belə, Qumral gözlüm!

Çox sakitlikdi buralar. İkicə məşin var, deyəsən işlək yol sayılımr. Necə boşluqduşa hətta bizim ölkədən çıxdığımıztı, ya daxil olduğumuzu da anlaya

bilmirlər. Sığorta ələmək fikrinə düşür-lər - izah edirik, üzr istəyirlər və HOŞCA KAL, TÜRKİYƏ!

BORJOMI

Bunların heç gömrüyü də yoxdu. Heç qapı-bacaların da düzəltməyiblər. Amma ədəb-ərkanla sənədlərimizi möhür-ləyib qaytarırlar bizə. 2-3 dəqiqə çəkir. İndi də qarşıda Gürcüstan var. Geniş türk torpaqlarından dar çay yadilərinə keçir yolumuz. Böyük çayın (yəni Kü-rün) adına Mtkvari deyirlər, amma kiçik çayların adına diqqət edərsən, kök türk sözləridi, kəndlər də elədi. Mümkün deyil axı - neçə əsrlər bir-birinin içində yaşıyasən və bu izsiz ötüşə.

Tiflisə gedən yol Borjomidən keçə-cək. Alışırlar!!!

Orda olmamışam, görmək istəyirəm. Kənd yollarıyla keçəndə insanların ge-yiminə diqqət edirəm, səliqəli, səhman-lı, heç şəhərlidən fərqlənmirlər. Üzləri də gülür - əsası budu.

Borjomi dərəsinə giririk. Təbiəti elədi ki, yaqın burda mineral su olmasaydı belə gözəl istirahət məkanı sayılardı. Əfsanəyə görə, şəhərciyin adı “Borj” - divar və “omi” - savaş sözlərindən götü-rülüb. Yeni qədim vaxtlarda savaşlar adı hal olduğundan (elə indi də belədi təbii) və bu dağlar da təbii divar-qala ol-duğundan belə deyiblər. Zətən gözətçi qüllələrin qalıqları da gözə deyir hər-dən. Amma təbii ki, bura şöhrət gətirən sudu. Arxeoloqlar düşünlər ki, tarixin ilkin çağlarında bu suyun səfəverici keyfiyyətləri məlum imiş insanlara. İkinci baharını isə 1829-cu ildə hərbcilər qazandırınblar bulağa. Çayın sağ sahi-lində gəzəndə bir çuxurda kəskin iyli, ilıq su görüblər, içiblər, mədəsi ağrıyan polkovnikə yaxşı təsir edib, ondan sonra bu qəsəbənin bəxti açılıb. Çar bura-ları diqqətdə saxlayıb, iqamətgahlar-fil-an tikdirib, hər iki sahili birləşdirən kör-pü salınıb.

... İndi bu körpünün üstündən o tərəf, bu tərəfə keçirik, mən dil tökü-rəm burda qalmaq üçün, amma sayın millət vəkili nəse fikir vermir mənə:

- Yox, yeməyimizi yeyək, gedək. Tif-lisdə qalarıq.

Niyə bəyənmedi buraları? Bilmədim. - Su əlaq, bizdəki sular Bakı bulaqla-rında düzəldilir... - deyirəm.

- Alarıq - cavabını alıram.

Bakını xatırlamışkən bunu da deyim - Borjominin tualetləri Bakıdakılara bən-zəyir. Çirkliidi. Yeni gördüklərim ələydi.

Yola getirə bilmədim sayın millət vəkilini. Yolumuza davam edirik nahardan sonra. Su almağı da unuduruq. Bir hal-da ki, sözüm yerə düşdü, mən də ta mahnı-zad oxuyub sürücümü əyləndirə-si deyiləm. Əksinə, qulaqcığı taxıram və:

- Məni Tiflisdə oyadarsan - deyirəm. İndi isə Funda Arar mənimçün oxuyur:

Bir məktubla başlandı sevdamız, Kaç fasıl sürdü də, bitdi...

KÖHNƏ ŞƏHƏR

... Keçmiş İveriya, indiki Radisson otelinin yanından ötüb keçirik. Məlum, kart bizi zor durumda qoyub, bahalı oteldə qala bilməyəcəyik. İndi küçələri

İradə Tuncay

Yol Romanı

keçə-keçə rast gələ bir otel axtarııq. Sürücümün bir xasiyyəti də var axı, maşın saxlamağa yaxşı yer tapmasa dayanan deyil. Odur ki, yolboyu gözüm otel adları oxuya-oxuya qalır. Özü bildiyini edəcək. Tiflis filarmoniyasının arxa kü-çəsində bir otel göstərirəm. Burda löv-bər sala bilərik. Keçirik içəri - resepsionda gəncəcik qızlar əyləşib. Yeni nəsil gürcülər rus dilində çətinliklə anla-şırlar, köhnə nəsil sayın millət vəkiliyin də dil baqajı zəngin sayılmaz. Devrəyə girmək tələb olunur və mən sevimli və-zifəmi yerinə yetirirəm. Yaz, poz, imza-la, danış... Bu işləmlər tamamlanıv və qalxırıq qalacağımız odaya. Aman, nə yaxşı iki gözliü otaqdı. Xorultu problemini bu gecəlik də həll elədik.

Hələlik isə bir az dincimizi alağ. Sa-yın həmişəki kimi televizorun qarşısın-da mürgüleyir. Mən həmişəki kimi qulaqcığı taxıb musiqi dinləmək istəyirəm. Tbiliso... Telefonumda bu mahnı yoxdu. Niyə köçürməmişəm? Halbuki mahnını da, şəhəri də sevirəm. Burda gəzməyi də sevirəm. Tanıyıram. Şəhərin köhnə hissəsi dəyişilməz qalıb, birçə gecələr işıqlandırılanda əvvəlki vaxtından fərqlə-nir. Hər halda keçən yay gələndə belə idi. Dəyişməz mən bilən...

HAŞİYƏ

Tbilisi gürcü dilindən tərcümədə “İsti su” deməkdir. Görünür, burda yerdən qaynayan kükdürlü suya görə belə deyiblər. Çox mənbələrdə bu suların şəfəli olduğunu yazırlar. Gürcülər tarix uydurmağı bacarırlar - amma hər halda çox vəsf ediblər bu şəhəri. İndi çox atılıb-düşürlər gürcülər, ruslarla yola getmirlər. Amma tarixdən az-çox başı çıxanlar bilirlər ki, 1803-cü ildə gürcü çarı İrakli özü yıxılıb rusların ayağına ki, ay din qardaşlarımız, bizi müsləmanların əlin-dən qurtarın. Dörd tərəfləri türk-islam toplumu idi və qan ağladırıldılar gürcülərə. Onlar da dağlara çəkilib sığınqlarda yaşayırdılar. Yolboyu gördüyüm nə qə-dər yaşayış məskəninin adı “Sığnaqi” idi. Gürcüstanda evlər də bir-birinə söy-kəlidi. Ta bizdəki kimi biri ala dağda, biri qara dağda deyil. Tarixi səbəbləri var - həmişə başlarının üstündə qılınc olub. Görünür, budu onları daim səfər-bər edən, ayaq üstə saxlayan. Qərībə-di, qılınc onları boynubükük eləməyib, qürurlu xalqdı. Bəlkə ona görə belə ra-hətldır? Mənlük, şəxsiyyət məsələsidi. Özləri də rahatlıılar, bura gələnlər də

özlərini rahat hiss edirlər. Heyif bizim dilimizdə tərcümələri tapa bilmədim (var amma), yoxsa Puşkinin, Lermanto-vun Tiflisə həsr etdikləri şeirlərdən par-caları verərdim. Gözəl təsvirlərdi. Ərzu-ruma gedəndə iki həftə qalıb Puşkin burda. (Romanın əvvəlində də Alek-sandr Sergeyeviçi xatırlamışdım, indi də yadıma düşdü. Necə olsa eyni Yolu getmişik). “Ərzuruma səyahət”də adı çəkilən Qriboyedov ki var, o, bu şəhər-lə lap yaxından dost imiş - gürcü ədə-biyyatının klassiki knyaz Çavçavadze-nin qızıyla evlənəndən sonra lap qohum da olub. Olsun ki, bu evlilik siyasi məq-sədlə yapılib. Hər halda Qriboyedovun səyləri ilə Tiflisdə gürcü və rus dillərin-də qəzet dərc olunub, məktəblər açılıb,

ərəzidi, tarix boyu əziliblər, döyülüblər. Soruşsan deyəcəklər imperiyamız olub. Təkcə Tbilisidə bunu təsdiq edəcək ele möhtəşəm heykəllər var, bütün Türkiyə-ni gəzsən Osmanlı tarixinə aid bir dənə belə abidə bulamazsın. Bu da mənlük məsələsidi. Özünü təqdim eləməyi bacarmaq məsələsidi. Və bu tarixi əks et-dirmək istəyi Gürcüstanda monumental heykəltəraşlığı da inkişaf etdirib - belə bir anlayış var. Hətta deyək ki, Moskva-nın da çox yerlərini gürcünün yaratdığı heykəllər bəzəyir. Gürcü kinosu, gürcü futbolu anlayışı olan kimi...

Və rus sənətkarlarını da bu şəhərlə bağlayan tellər güclü olub hər zaman. Puşkinindən, Lermantovundan tutmuş Yevtuşenkosuna, Axmadulinasına, Tar-kovskisinə qədər. Sehrli aurası var şə-hərin - sehrlı.

Birçə böyük küçəsi var - Rustaveli prospekti. Amma bu küçədə teatrlar, otellər, kitabçılar, restoranlar, parla-ment, park, heykəllər, kilsələr, nələr, nələr... Tiflisi hiss etmək və tanımaq üçün burda gəzişmək lazımdı.

XIX əsrdə salınıb bu küçə və əvvəlki adı da Qolovinski olub (xatırladınız ye-qin, Mirzə Cəlilin də, Əbdürrəhim bəy Haqverdiyevin əsərlərində də bu küçə-nin adı keçir). Qafqaz canişini Voront-sovun zamanında. Lap aşağı tərəfində Azadlıq meydanından üzüyuxarı qal-xanda prospekt iki dəfə qövsvarı əyilir. Bir rəvayətə görə, guya düz yolun üs-tündə kilse olub, onu sökmək üçün yolu əyiblər. Bir nağıla görə də kasıb bir qocanın bostanını dağıtmamaq üçün Vorontsov mərhəmət edib. Yeni ədələtli və mərhəmətli rus canişini obrazına xidmət edən uydurmaları mən bilən.

Prospektdə bir məktəb var - əvvəllər gimnaziya olub. Ayrı-ayrı vaxtlarda Şə-vardnadze, Qamsaxurdiya və Saakaş-vili burda oxuyublar - belə demək olar ki, padşah istehsal edən məktəbdi. Məktəbdən bir az aralıda “Laqidze sula-rı” kafesi var, Tiflisi tanıyanlar bilirlər, ləzzətli limonad və dadlı xaçapuri olur burda. Düzdü, Tiflisin bütün restoranla-rında xaçapuri və xıncalı təklif olunur, amma bu “Laqidze suları” başqa ələmd-i. Bir sözlə, vernisajdan tutmuş “Pə-ləng dərisi geymiş pəhləvan”acan (met-ro stansiyası belə adlanır) nəse görmək istəyirsinizsə Rustaveli prospektinin bir ucundan o biri ucuna qədər gedin. Kilo-metr yarım məsafədi. Yorulmazsız. Çünki mənalı, məzmunlu küçədi. Haşı-yələrə sığmayan küçədi.

QAYIDA BİLMƏYƏN GÜNƏ... TƏƏSSÜF!..

... Yaman bürküdü. Rustaveli ilə aşağıya enirik. Kafələrdən yayılan kofe qo-xusu adamı məst edir. Hava da qaralır asta-asta. Bunlarda bərpa işləri niyə belə ləng gedir göresən? Keçən il bu vaxtlar idi, burdaydım - Baş Poçt İdərə-sindən Teatra qədər gedən yolu qapa-yı təmirə bağlamışdılar. Elə həmə-n-həməndi... Dəyişən də çoxdu təbii... Çox-çox illər əvvəl isə mən bu poçtdan evimizə, Bakıya zəng edirdim. Meh-manxanadan telefon hesabı çox gəlirdi. Məcbur burdan danışmalı olurdum. İve-riyanın qarşısındakı böyük meydanın altında cürbəcür dükanlar vardı. Hər şey satırdılar - amma məni ikebanalar cəlb elədi. Rəflərdən birindən çox zövq-

lə, zərif, nəfis yığılmış sarı qızılgüllər baxırdı mənə, diqqətlə baxırdılar. Gözü-mü qaçırmağa çalışdım, amma alınma-dı. Çağırdılar elə bil məni...

Əlimdə sarı güllər liftdən çıxıb otağı-ma tərəf gedəndə mərtəbədəki növbət-çi qadın təəccüblə baxdı mənə:

- Jeltie tsveti... Eto je razluka?

- Razluka?.. Ya ob etom i ne podu-mala. No oni takie krasivie.

- Vse sataninskoe bivaet krasivim, vibroste, poslušayte menya...

Növbətçi qadına növbətçi təbəssüm-lə gülümsünüb otağıma gəldim. Dəh-şətli cazibəsi vardı güllərin, sarı rəngin iblis cazibəsi. Niyə qulaq asmadım, ni-yə atmadım? Özümle gətirdim Bakıya - sonra burda da, orda da müharibə baş-ladı. Gedə bilmədim sevimli şəhərə... Sonra sarı odalara qapanmaq və sara-la-sarala yaşamaq... Yenə xatirələr, ye-nə təəssüf... Təəssüf, təəssüf, təəssüf ilə - Qayıda bilməyən günə təəssüfl!.. İndi dayanmışıq üz-üzə, yaxın... Təəssüf çay kimi axır aradan...

... Çay? Körpünün üstündən Kü-rə tamaşa edirəm. Bu çay da deyəsən bizim ərəzidə dəlilik edir. Burda sakit, aram, lal axır. Ruhunu aram edir insanın...

Körpüdən şəhərin hər iki tərəfindəki təpələr, təpələrə söykənmiş evlərin işıqları aydın görünür. Üzünü Narınqa-laya tutub əl sallayan Vaxtanq Qorqasa-li də bir başqa ələmdi, şəhərin ən uca nöqtəsindən amirana baxışlarla hamını süzən çariça Tamara da bir ələmdi. Ay-rı-ayrı vaxtlarda yaşayıblar, amma bur-dan baxışırlar. “Sən ordan bax, mən burdan, kor olsun düşmanımız...” prin-sipi var deyəsən. Onlar baxışmaqda ol-sun, mən də çayın üstündən boylanıb baxım görünm harda çay içəcəyik... Sa-hilə yaxın, dar, kiçik dalanlarda nə qə-dər kafələr var. Rahat ortamdı, elə bur-da dincimizi ala bilərik. Bayaqdan gəzi-rik.

... Bürkü olsa da çöldə oturub yay ax-şamının kefini çıxaranlar çoxdu. Sifariş-lərimizi verib biz də qoşuluruq bu ələ-mə:

- Heyf, bir gün də qala bilmirik.

- Gələjiyik yenə...

- Qalaq da... - deyirəm, amma nəse fikri yayınıb sayın millət vəkiliyin. Ba-xışlarının istiqamətini izləyirəm və gö-rürəm ki, aralıqdakı küçədən uzun bir qız gəlib keçir masaların arasında, da-hə doğrusu, ayaqları çox uzundu, diq-qət çəkir. Bu diqqətin güclənməsi nəmi-nə qız da ətəyini çox qısaldıb. Özü də görürəm ki, ətraf masalardan da gözlər zillənilb qıza:

- Qalaqmı? - deyirəm yenə, amma neerde?

- Bu şəhərdə də bir gözəl qadın gör-mədim - deyir cavabında, fikirli-fikirli.

- Bay, bəs niyə gözünü çəkmirsən qızıdan?

- Nə qız e-e, mən heç ona baxmır-dım.

- Burda utanmalı nə var axı, hamı baxdı, sən də baxdın. Baxmalı qızlar var, qalaqmı?

- Pulumuz yoxdu, sabah qayıdırıq de-dim!!!

Çox qəti oldu, artıq söz deyə bilmə-yəcəm. Çayımı içirəm, görürəm indi də o biri tərəfdən bu başa keçir qız. Yenə eyni mənzərə - bu qız deyəsən burdakı kişiləri həyəcanlandırmağı məqsəd qo-yub qarşısına. Amma bu dəfə ehtiyatlı

tutur işini sayın millət vəkili, gözünün kənarıyla baxır. Ay Aqıl!..

Hər şey iyi, gözəl də... Amma bu şə-hərdə veyillənəndə ən böyük problem nədi bilsəniz? Hansı lövhəyə baxsan gürcü dilindədi, gəl baş çıxar. İndi park-lardan keçə-keçə otələ qayıdırıq, nə qə-dər heykəllər çıxır önümüze, taniya bil-mirəm. Köhnədən gördüklərim heç, am-ma nə qədər təzələri var. Əlifbaları mə-lum, hərədən bir az oğurlayıblar, qar-maqarışıq bir şeydi, anlamaq olmur. Heç olmasa ingiliscə də yazmırlar ki... Özləri bilər, bu da onların kompleksidi...

... Sürücüm mışıl-mışıl uyuyur. Mən də bir az internetdə qurdalanım görüm dünyada nə var, nə yox. Canım məmlə-kətimdə... Canım... Can Yücelin şeirini axtarıram saytda...

Seninle olmanın ən zor yanı ne, biliyormusun?

Seni kaybetmə korkusuyla həyatda ilk kez tattığım o tarifsiz duyğularımı umut denizinin ortasında küreksiz bir sandala həpətmək. Sevgili yerinə yıllarca dost kalmayı başarmak. Yalın ayak yürümək bıçaqın en keskin yerinde. Kanadıkça tuz yerine göz yaş-larını basmak yüreyime...

... Niyə dayandırdı bu polis bizi? Ne-çənci dəfədi Tiflisdən Laqədiyyə ge-dən yolda azırıq. Yəqin indi də nəse qaydanı pozmuşuq. Gözəl-göycək oğ-landı, hündür. Burda bütün polislər belə-di. O da baxır sənədlərimizə, qonaq olduğumuz zətən məşin nömrəsindən bəlli... Gülümsünür, yolu soruşuruq, izah edir... Təşəkkürlər!

Bu da bizim yol...

- Arım, balım... Evə gedirik...

- Nə qədər qaldı?

- Hələ var.

Və birdən mənə elə gəlir ki, hər şey dəyişir. Lap kino lentini sürətləndirəndə olduğum kimi. Lap elə kino lenti kimi də keçir gözümün önündən...

Seninle olmanın tek yan etkisi ne, biliyormusun?

Nereden bileceksin? Sen benimle hiç olmadın ki. Olsaydın avuclarım terlemezdi... İsırmazdım dilimin ucunu... Özlemezdim seni yanımday-ken... Kısanmazdım yollarda yürü-mekten. İslanmazdım yağmurlarda... Yıldızlara aya dert yanzmaz böyle her şarkıda sarhoş olmazdım. Korkmaz-dım seni kaybetmekdən, ayaklarım kan revan atıldım sandaldan deni-ze... Ve her kulacta haykırdım seni. Ama sen hiç benimle olmadın ki... YA AKLIN BAŞKA YERDEYDİ, YA YÜRE-YİN...

Heç fərqi yoxdu - iqlim eyni, torpaq eyni, günəş, səma, hava, ağaclar, çi-çəklər...

Əl edir yol polisi. Doğru-düzgün yol gedirik, sürətimiz də qaydalara uyğun... Niyə dayandırdılar?.. Aaaa, anladım, ağsaçlı sürücü və yanında sarısaçlı qa-dın... Məmləkətə xoş gəldin, Qumral gözlüm...

(ardı növbəti sayımızda)